

Tóti Mónikával a Budvár negyedben találkoztunk. A városrész egyetlen kocsmájában délutánonként kiszolgál. Elmesélt egy részt az életéből:

Itt nehezebb. Ha az emberek isznak, akkor bolondok. Ha adok hitelbe, az a baj, ha nem, akkor az. Amikor részegek, akkor finnyáskodnak. Én még egy takarítást is elvállalnék. De nincs lehetőség, s muszáj itt dolgozzak. Még jó, hogy ez is van.

Sokszor ki volt írva, hogy keresnek munkatársat, adtam le kérést, önéletrajzot, **mindig azt mondták, hogy fognak értesíteni. De sehol semmi.**

A kezem miatt. Volt egy balesetem. Csíkba jártam iskolába, Taplocán. S közben dolgoztam is, **16 éves voltam, kilöktek a vonatból.**

Levágta a vonat két ujjamat. Nem emlékeztem semmire, egy hónapig kómában voltam. 11 éves voltam, mikor kezdtem az első osztályt.

Csíkban sokkal jobb volt, a népek barátságosabbak voltak, de csak négy osztályt tudtam járni, s akkor hazajöttem, s **folytattam itthon estiben** nyolc osztályig. A szüleim el voltak válva, anyám nem volt velem, Vásárhelyt volt, én a nagyszüleimnél laktam, mamám 86 éves volt, mikor meghalt. Aztán anyám jött, s elhozott.

Apum is vonatbalesetben halt meg. Édesanyámmal ideköltöztünk, most ő is itt van. A Május 1-be dolgozott 26 évet, aztán apámmal nem egyeztek, mindig verte, s elment ezért."

Ebben a sorozatban olyan emberek történeteit szeretnénk megmutatni, akik ebben a városban élnek, Székelyudvarhely utcáin, parkjaiban, épületeiben jönnek-mennek vagy megállnak. Az ötletet a Humans of New York című fotóblog adta.